

Til § 27

Den foreslåede bestemmelse svarer reelt til den gældende vandløbslovs § 57, stk. 2, jf. § 61, stk. 3, idet der dog også er foreslået eventuelt påkrævet politibistand, for at amtsrådet kan udføre nødvendige selv-hjælpshandlinger.

*Til kapitel 7**om administrative bestemmelser**Til § 28*

Miljøministeren må kunne skaffe sig kendskab til den faktiske tilstand af landets vandløb og søer og til lovens anvendelse i praksis for at have et forsvarligt grundlag for udøvelsen af sine beføjelser efter loven og for eventuelle lovgivningsinitiativer. En bestemmelse som den foreslåede er optaget også i de andre lovforslag, der fremsættes samtidig hermed.

Til § 29

Også i vandløbsloven foreslås der optaget bestemmelser, hvorefter miljøministeren – som et modstykke til decentraliseringen – kan overtage amtsrådets beføjelser. Den foreslåede bestemmelse kan i modsætning til den gældende vandløbslovs § 79 kun bringes i anvendelse, inden amtsrådet har truffet beslutning eller afgørelse i en verserende sag. Efter dette tidspunkt kan miljøministeren påklage beslutningen eller afgørelsen til naturklagenævnet, jf. forslaget §§ 35–37.

Til § 30

De foreslåede bestemmelser om internationale overenskomster, herunder EF-retsakter, er i det væsentlige enslydende med bestemmelser i de andre lovforslag, der fremsættes samtidig hermed.

Til § 31

Den gældende vandløbslov indeholder i § 70, stk. 2, en hjemmel for miljøministeren til at fastsætte gebyrer for myndighedernes behandling af visse sager efter loven. Denne hjemmel er udnyttet i §§ 25–27 i bekendtgørelse nr. 424 af 7. september 1983, hvorefter der for behandlingen af visse sager kan opkræves gebyrer både af 1. instansen og – hvis afgørelsen påklages – af miljøministeren som klagemyndighed. Efter loven om landvæsensretter §§ 34 og 46–48 er hovedreglen, at sagens parter betaler omkostningerne ved behandlingen af en sag for landvæsensretten. Den gældende vandløbslovs § 4, stk. 4, indeholder i øvrigt en særlig hjemmel for, at vandløbsmyndighe-

den kan fastsætte gebyr for tilladelse til videregående sejlads på offentlige vandløb, end der følger af almenhedens sejladsret efter lovens § 4, stk. 1.

Disse hjemmelser for gebyrer o.lign. foreslås afløst af en generel hjemmel svarende til dem, der er optaget i de andre lovforslag, der fremsættes samtidig hermed. Spørgsmålet om fastsættelse af gebyrer i videre omfang end efter de nugældende regler påregnes drøftet med berørte organisationer m.v., før der gives bestemmelser herom.

Til § 32

Den foreslåede bestemmelse svarer til den gældende vandløbslovs § 78.

Til § 33

Ligesom i de andre lovforslag, der fremsættes samtidig hermed, foreslås der en hjemmel for miljøministeren til at nedsætte et eller flere sagkyndige råd som bistand for myndighederne. Der er ikke aktuelle planer om nedsættelse af sådanne råd på vandløbslovens område.

*Til kapitel 8**om klage og søgsmål*

Kapitlet indeholder reglerne i §§ 34–37 reglerne om administrativ klage over afgørelser og beslutninger i medfør af loven og i § 38 reglerne om domstolsprøvelse heraf.

Til § 34

Paragraffen afgrænser de afgørelser og beslutninger efter loven, som foreslås at skulle kunne efterprøves af anden administrativ myndighed.

I *stk. 1* foreslås i 1. pkt. den hovedregel, at amtsrådets afgørelser og beslutninger efter loven skal kunne påklages. Ordet »afgørelser« kan forstås som kun omfattende afgørelser, der træffes efter indgivet ansøgning, f.eks. de tilladelser eller afslag, som amtsrådet meddeler efter § 4, stk. 1. Et amtsråds beslutning om selv at ville udføre en foranstaltning omfattet af § 4, stk. 1, bør kunne påklages i samme udstrækning som en afgørelse efter ansøgning, og også amtsrådets beslutninger om indholdet af regulativer bør kunne påklages. For at undgå fortolkningstvivel er klagegenstanden derfor tillige beskrevet ved ordet »beslutninger«.

Ved 2. pkt. i stk. 1 gøres visse af amtsrådenes afgørelser og beslutninger dog endelige. Det gælder afslag på en ansøgt tilladelse, fordi der ikke foreligger enighed mellem ansøgeren og andre berørte ejere, og